

Sentencja postanowienia

1. Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
2. Republika Finlandii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 153 z 25.6.2005.

Skarga wniesiona w dniu 2 listopada 2005 r. — ARCHI.M.E.D. — E.S. przeciwko Komisji

(Sprawa T-396/05.)

(2006/C 74/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Architecture, Microclimat, Energies Douces — Europe et Sud SARL (ARCHI.M.E.D.-E.S) (Ganges, Francja) [Przedstawiciele: P.-P. van Gehuchten, J. Sambon, P. Reyniers, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o dokonaniu potrącenia, zawartej w piśmie z dnia 5 października 2005 r. doręczonym skarżącej w dniu 10 października 2005 r.
- stwierdzenie nieważności decyzji o ściągnięciu należności, zawartej w pismach z dnia 30 sierpnia 2005 r., oraz w zawiadomieniu nr 3240705638 o obciążeniu rachunku z dnia 23 sierpnia 2005 r., doręczonych skarżącej w dniu 2 września 2005 r.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest stroną umowy BU 209-95 zawartej z Komisją w drodze przetargu ogłoszonego w ramach specjalnego programu badań i rozwoju technologicznego w dziedzinie energii nieatomowej (¹) i służącego realizacji projektu remontu budynku w Lionie przy wykorzystaniu metody architektury słonecznej i bioklimatycznej. W ramach wykonania swoich zobowiązań umownych Skarżąca zakomunikowała Komisji sprawozdanie końcowe z projektu. Komisja nie zaakceptowała tego sprawozdania i w dniu 5 lipca 2005 r. przesłała jej decyzję o ściągnięciu przekazanych zaliczek, odmawiając zaakceptowania pewnych kosztów zadeklarowanych w tym sprawozdaniu. Do polubownego rozwiązania sporu nie były stane doprowadzić ani wymiana korespondencji między stronami, ani odbyte spotkania, ani interwencja rzecznika.

Listem poleconym a dnia 30 sierpnia 2005 r. Komisja przesłała skarżącej ostateczną decyzję o ściągnięciu należności poprzedzoną zawiadomieniem nr 3240705638 o obciążeniu rachunku z dnia 23 sierpnia 2005 r. W drodze innego listu poleconego z dnia 5 października 2005 r. Komisja powiadomiła ją również o decyzji w sprawie potrącenia ich wzajemnych wierzytelności: wierzytelności Komisji względem skarżącej w ramach tej umowy, z jednej strony, oraz wierzytelności skarżącej względem Komisji, które przysługiwały jej w ramach innej umowy. Są to zaskarżone decyzje.

Strona skarżąca podważa decyzje powołując dwa zasadnicze zarzuty.

Przede wszystkim podnosi ona, że przez zaskarżone decyzje Komisja naruszyła pozasądowe przesłanki potrącenia wzajemnych wierzytelności. Skarżąca twierdzi, że takie potrącenie nie powinno być możliwe, w przypadku gdy wierzytelności wynikają z dwóch różnych porządków prawnych. Zdaniem skarżącej przysługujące jej względem Komisji wierzytelności są w istocie oparte na prawie wspólnotowym, podczas gdy wierzytelności Komisji względem skarżącej wynikają z prawa francuskiego. Co więcej, podnosi ona, że Komisja nie ma podstawy prawnej pozwalającej jej na dokonanie potrącenia, które propomuje skarżącej, albowiem wierzytelności te są jeszcze niepewne, o czym świadczą liczne sprzeczności ze stony samej skarżącej oraz postępowanie przed rzecznikiem, które się jeszcze nie zakończyło. do dnia dzisiejszego

W drugim zarzucie strona skarżąca twierdzi, że należy stwierdzić nieważność decyzji o ściągnięciu należności z powodu braku uzasadnienia. Utrzymuje ona, że Komisja nie dostarczyła satysfakcjonujących wyjaśnień, w szczególności w odniesieniu do argumentów podniesionych przez skarżącą dotyczących sposobu oreślenia przez nią kwoty jej wierzytelności.

(¹) Program ustanowiony na podstawie decyzji Rady 94/806/WE z dnia 23 listopada 1994 r., Dz.U. 334 z dnia 22 grudnia 1994 r., str. 87

Odwołanie wniesione w dniu 3 listopada 2005 r. — ARCHI.M.E.D. — E.S. przeciwko Komisji

(Sprawa T-397/05)

(2006/C 74/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Architecture, Microclimat, Energies Douces — Europe et Sud SARL (ARCHI.M.E.D. — E.S) (Ganges, Francja) [przedstawiciele: P.-P. van Gehuchten, J. Sambon, P. Reyniers, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Komisja nie była uprawniona do rozwiązania umowy z dnia 30 sierpnia 2005 r.,
- nakazanie Komisji zapłaty kwoty 125 906 EUR powiększonej o ustawowe odsetki za zwłokę od dnia 12 lutego 2002 r.,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest stroną umowy BU 209-95 zawartej z Komisją w następstwie zaproszenia do składania ofert wystosowanego w ramach specjalnego programu badań i rozwoju technologicznego w dziedzinie energii nienuklearnej⁽¹⁾, która dotyczy realizacji projektu renowacji budynku w Lyonie z zastosowaniem metod architektury solarnej i bioklimatycznej. Umowa zawiera klauzulę arbitrażową, na mocy której jedynie sądy wspólnotowe są właściwe do rozpoznawania sporów pomiędzy stronami umowy odnośnie do ważności, stosowania i wykładni umowy.

Realizując swoje zobowiązania umowne, skarżąca przekazała Komisji w dniu 12 grudnia 2001 r. sprawozdanie końcowe z projektu. Komisja nie przyjęła tego sprawozdania i w dniu 5 lipca 2002 r. skierowała do skarżącej decyzję w sprawie zwrotu wypłaconych zaliczek, odmawiając zaakceptowania pewnych kosztów zadeklarowanych przez nią w sprawozdaniu. Ani wymiana korespondencji między stronami, ani odbyte spotkania, ani interwencja mediatora nie doprowadziły do polubownego rozwiązania sporu. Pismem poleconym z dnia 30 sierpnia 2005 r. Komisja skierowała do skarżącej ostateczną decyzję w sprawie zwrotu, poprzedzoną notą obciążającą z dnia 23 sierpnia 2005 r. Decyzja ta stanowi przedmiot niniejszego odwołania, wniesionego na podstawie klauzuli arbitrażowej.

Odwołanie zmierza w pierwszej kolejności do nakazania Komisji zapłaty 20 % salda pomocy zdaniem skarżącej należnych jej na podstawie umowy BU 209-95.

W uzasadnieniu swoich żądań skarżąca podnosi, że wszelkie zastrzeżenia dotyczące sposobu realizacji projektu przez strony umowy powinny być zostać zgłoszone przez Komisję przed dniem, w którym sprawozdanie powinno być zostać zatwierdzone (dwa miesiące od dnia złożenia sprawozdania końcowego). Skarżąca uważa, że Komisja była związana terminem i dlatego nie może uważać siebie za wierzyciela skarżącej. W konsekwencji, jako związana terminem, Komisja pozostaje dłużnikiem skarżącej w odniesieniu do salda pomocy, do której wypłaty zobowiązała się na mocy przywołanej umowy.

⁽¹⁾ Program wprowadzony decyzją Rady 94/806/CE z dnia 23 listopada 1994 r., Dz.U. L 334 z 22 grudnia 1994 r., str. 87.

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2005 r. — Olimpiaki Aeroporia Ypiresies AE przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-423/05)**

(2006/C 74/42)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Olimpiaki Aeroporia Ypiresies AE (Ateny, Grecja) (Przedstawiciele: P. Anestis, T. Soames, D. Geradin, S. Mavroghenis i S. Jordan, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności w całości lub w części, na podstawie art. 230 WE i art. 231 WE, decyzji Komisji C11/2004 w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Grecję spółce Olimpiaki Aeroporia Ypiresies AE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach prywatyzacji greckiego państwowego przewoźnika lotniczego Olimpiaki Aeroporia rozpoczęła działalność nowa spółka („NOA”), która przejęła działalność w zakresie przelotów, podczas gdy spółka skarżąca („OA”) zachowała prowadzenie działalności w pozostałym zakresie, w szczególności usługi naziemne, usługi konserwacji i naprawy statków powietrznych. W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że pomoc państwa przyznana przez Grecję NOA oraz skarżącej jest niezgodna z Traktatem, między innymi z następujących powodów:

- zawyżenia wyceny wartości aktywów NOA w chwili utworzenia spółki,
- uiszczenia płatności z tytułu zobowiązań OA przez państwo greckie będące poręczycielem,
- wykazywania ciągłej tolerancji przez państwo greckie wobec OA w odniesieniu do zaległości podatkowych oraz składek na ubezpieczenie społeczne.

W swojej skardze skarżąca kwestionuje w pierwszej kolejności część decyzji odnoszącą się do zarzucanego zawyżenia wyceny wartości aktywów NOA w chwili utworzenia spółki. Skarżąca wskazuje na naruszenie art. 87 ust. 1 i 3 WE oraz art. 253 WE (obowiązek uzasadnienia). Skarżąca stwierdza, że błędnie zastosowano kryterium „prywatnego inwestora”, ponieważ Republika Grecka postępowała jak rozsądny uczestnik obrotu gospodarczego. Skarżąca dodaje, że przy obliczaniu rzekomo uzyskanych korzyści zastosowano błędną metodę obliczania i osiągnięto błędny wynik. Skarżąca wskazuje również na niewystarczające uzasadnienie w odniesieniu do spełnienia przesłanek stosowania art. 87 ust. 1 WE.